

L'ALT EMPORDÀ

joan ferrerós

Bordells, bancs i altres galligandines | De la Jonquera, per la costa, seguirem cap a Figueres. Dos assumptes transprovincials. Treuen les garites frontereres en carretera i autopista, importants connexions amb... hauríem de dir «amb França» o «amb el nord». O, ai, «amb Europa», segons els duaners francesos, que en saben un niu: estan en contra d'abolir els controls fronterers perquè tenen la seguretat de vigilar un punt limítrof amb Àfrica. I és que, en efecte, malgrat Schengen, Brussel·les, Estrasburg..., la realitat que viuen els ajuda a perpetuar-se en actitud El Paso / Ciudad Juárez al Pertús / la Jonquera: a la tradicional oferta d'alcohol en els comerços del sud, s'hi han afegit els bordells, fins al punt que els empordanesos podem exhibir el legítim orgull de tenir –és un dir: pertany a José Moreno– el *puticlub* més gran d'Europa. La Jonquera i el Voló, són de la mateixa Europa? Sí? I doncs per què en un lloc hi ha putes, alcohol, quads... i en l'altre estan prohibits? És natural que els duaners no s'ho creguin.

Segon transprovincial: Caixa de Girona i la Fundació que ha mantingut. «Sa nostra» és la forma amable amb què Caixa de les Illes Balears ha difós

la seva propaganda per l'arxipèlag. Però molts illencs en diuen *sa seva*, és a dir, dels que hi remenen les cireres; talment, els provincians gironins, de «la nostra» en podríem haver dit *sa d'Arcadi*.

La poca natura que ens queda per grapejar encara serveix per barallar-nos: l'Administració vol protegir el cap de Creus dels nombrosos cotxes que hi arriben, però a Cadaqués no volen saber res de limitar-ne l'accés. Baixant a Roses, tot i que en temporada baixa el turisme és més assossegat, un jove francès s'ha matat en caure mentre saltava balcons. I ha estat denunciat un robatori diguem-ne selectiu: l'ordinador de l'alcalde, precisament. La meua fascinació per Roses es manté vivíssima. Costa avall, la quilomètrica platja de Sant Pere Pescador és el lloc preferit per a la pràctica del *kitesurfing* (surf d'estel); al poble, però, s'hi ha comès un crim de pel·li de terror: un belga ha esquartermat una ídem, n'ha congelat el cadàver especejat i ha volgut inculpar de l'assassinat el jardiner marroquí, que, horroritzat, s'ha tallat cara i mans en fugir i travessar un finestral de vidre... sense obrir-lo. Arribem al sud, a l'Escala, i, girats a l'interior, al Terraprim, amb pocs afers que contar.

A Figueres veiem el canvi de l'horrible estructura que hi havia a la plaça de Catalunya. A la Rambla sabem que la riera del Galligans, que passa per sota i travessa tota la vila, ja no és la claveguera que fins ara conduïa les aigües brutes i ara serà oferta per

visitar-hi el gran túnel, net i accessible. Hom diu d'hostatjar la Guàrdia Civil al barri del Bon Pastor amb la il·lusió, manifestada per l'alcalde, i no gaire compartida, que la seva presència disminueixi la delinqüència. L'alcalde, content amb els Paralímpics, també ha protagonitzat una dialèctica amb Govern, Ministeri, Foment... per la cosa dels accessos a la nova presó, una residència de *postín*: camps d'esport, gimnàs, piscina, cambres individuals...; res a veure amb els tristos albergs de joventut.

I per a enveja dels gironins de Girona, a partir del 12 de gener i per 100 € els empordanesos podrem anar a París en TGV des de l'estació que a més de *Salvador Dalí* s'hauria pogut anomenar *Figueres* o *Vilafant* o *Alt Empordà*, i que es diu *Figueres - Vilafant - Empordà*.

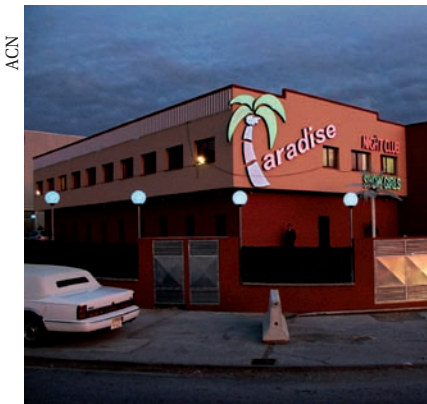
EL BAIX EMPORDÀ

gerard prohías

Memòria de l'Empordà: Toni Martí

| Toni Martí no és nascut al Baix Empordà, però ningú no dubta que ho sigui. La Bisbal és l'epicentre del seu quefer diari, que és com dir el seu quefer cinematogràfic. Allà hi té la seu Videoplay, la seva eina de treball. A

>> *El macroprostíbul Paradise de la Jonquera.*



>> *L'Administració vol protegir el cap de Creus dels cotxes que hi arriben.*



>> *El territori al plat (2010), documental de Toni Martí i Vinagreta.*

